

ת"פ 54446/11/22 - מדינת ישראל ע"י נגד אשרף חאג יחיא (עציר) ע"י

בית משפט השלום בחדרה
ת"פ 54446-11-22 מדינת ישראל נ' חאג יחיא(עציר)

כבוד השופט אלכס אחר	בפני
המאשימה	בעניין:
נגד	
הנאשם	

מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד שירן גבע אלנקווה
אשרף חאג יחיא (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד
עבדאללה ג'אבר

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום וזאת כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 22/12/22. כתב האישום בו הודה הנאשם מורכב משני פרטי אישום, האחד משקף אירוע מיום 19/10/22 והשני משקף אירוע מיום 22/10/22, בשני האירועים עסקין במי שביצע בצוותא יחד עם אחר עבירות של גניבת רכב, עבירות לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29(א) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 וקשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, עובר ליום 19/10/22 קשר הנאשם קשר עם אחר בשם מוחמד כעבנא (להלן: "מוחמד") לגנוב רכבים משטחי המדינה והעברתם לשטחי הרשות הפלסטינאית.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום החזיק הנאשם בטלפון נייד שמספרו 054-4606442 וכן עשה שימוש יום יומי ברכב מסוג "טיוטה" שמספרו 37359974 (להלן: "הטיוטה") אשר בבעלות אחיו דיאא חאג' יחיא. מוחמד החזיק בטלפון נייד שמספרו 050-3158836 ובבעלותו רכב מסוג "פולקסווגן פסאט" שמספרו 382560 (להלן: "הפסאט").

על פי פרט האישום הראשון: בתאריך 19/10/22 בשעה 22:20 לערך, הגיעו הנאשם ומוחמד באמצעות הפסאט, לרחוב האשל 43 בחדרה (להלן: "המקום"). בנסיבות אלו, נכנס מוחמד אל רכב מסוג "סיטרואן ברלינגו" שמספרו 6916934 (להלן: "הברלינגו") אשר בבעלותו של רועי צמח (להלן: "המתלונן 1"), לאחר שפתח דלת הנהג בדרך שאינה ידועה למאשימה במדוייק, התיישב במושב הנהג והניע את רכב הברלינגו בדרך שאינה ידועה למאשימה. בשלב זה עבר הנאשם לנהוג בפסאט ונסע מהמקום בעודו משמש כרכב "מוביל" לשם פתיחת הציר ומוחמד נסע אחריו בברלינגו וכך נסעו השניים עד שנכנסו לשטחי הרשות הפלסטינאית דרך מעבר תאנים.

בהמשך, הועבר הברלינגו לידי גורמים שזהותם אינה ידועה למאשימה ובסמוך לשעה 00:40, ביום 20/10/22 הנאשם ומוחמד חזרו חזרה לשטחי המדינה באמצעות הפסאט כאשר מוחמד נהג והנאשם ישב לצידו.

במעשיו כמתואר לעיל, קשר הנאשם קשר עם מוחמד לגנוב רכבים וגנב, בצוותא חדא עם מוחמד, את רכב הברלינגו רכוש המתלונן 1.

על פי פרט האישום השני - בתאריך 22/10/22, זמן קצר עובר לשעה 23:59 לערך, הגיעו הנאשם ומוחמד, באמצעות הטיוטה, לרחוב בני רייך 4 בנתניה (להלן: "המקום").

בנסיבות אלו, נכנס מוחמד אל רכב מסוג "קאיה ספורטאז" שמספרו 7802238 (להלן: "הקאיה") אשר בבעלותו של בן אסרף (להלן: "המתלונן 2").

מוחמד נכנס לקאיה והניעו בדרך שאינה ידועה למאשימה והחל נוסע מהמקום, כאשר הנאשם נהג בטיטה ונסע לפניו כרכב "מוביל" לשם פתיחת הציר והשניים נסעו כך עד שהם נכנסו לשטחי הרשות הפלסטינאית דרך מעבר תאנים. בהמשך, הועבר הקאיה לידי גורמים שזהותם אינה ידועה למאשימה ובסמוך לשעה 01:30, ביום 23/10/22, הנאשם ומוחמד חזרו חזרה לשטחי המדינה באמצעות הטיוטה כאשר מוחמד נהג, והנאשם ישב לצידו.

במעשיו כמתואר לעיל קשר הנאשם קשר עם מוחמד לגנוב רכבים וגנב, בצוותא חדא עם מוחמד את רכב הקאיה, רכוש המתלונן 2.

ביום 22/12/22 לאחר הרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ולבקשת בא כוחו, הופנה עניינו של הנאשם לשירות המבחן וזאת לצורך הגשת תסקיר בעניינו ובהתאם לכך נדחתה ישיבת הטיעונים לעונש ליום 1/2/23. במועד זה לא נשמעו טיעוני הצדדים לעניין העונש שכן שירות המבחן לא הגיש את התסקיר בשל העדר שיתוף פעולה מצד הנאשם.

לבקשת בא כוחו ולפנים משורת הדין, נעתרתי לדחיית ישיבת הטיעונים לעונש פעם נוספת וזאת על מנת לאפשר לנאשם להיפגש בכל זאת עם שירות המבחן לצורך הגשת תסקיר בעניינו, ולאחר שהנאשם התחייב בפני שיעשה כן, בהתאם לכך נדחתה ישיבת הטיעונים לעונש ליום 23/4/23, בסופו של דבר ישיבת הטיעונים לעונש התקיימה ביום 30/4/23 וזאת לבקשת הסנגור, בשל חג אלפיטר שנחוג ע"י בני העדה המוסלמית.

ביום 16/4/23 הוגש מטעם שירות המבחן תסקיר, בעניינו של הנאשם, ממנו עולה כי הנאשם בן 24 שנים, רווק, סיים 11 שנות לימוד, טרם מעצרו עבד כ- 5 חודשים כנהג הסעות בתחום הבניין.

מהתסקיר עולה, כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות, ולדבריו ביצע את העבירות עקב מצוקה כלכלית של המשפחה

ורצונו להשיג רווח כספי ללא מאמץ, בדרך מהירה, וזאת על מנת לסייע לבני משפחתו.

הנאשם הביע צער על מעשיו ובעיקר על רקע המחירים האישיים שמשלם בהיותו עצור, וכן בקושי לסייע כלכלית למשפחתו, מתוך מעצרו.

שירות המבחן התרשם מהנאשם אשר גדל בתנאים לא פשוטים, חווה חוויות רגשיות שהשפיעו על גיבוש גבולות פנימיים וקבלת מענה לצרכיו הפיזיים והרגשיים. שירות המבחן התרשם מיכולתו של הנאשם לשמור על רצף תעסוקתי וכן כי צערו על מעורבותו באירועים מושא כתב האישום וחרטתו - הם כנים.

מהתסקיר עולה כי אכן הנאשם פעל מתוך מצוקה כלכלית ורצון להשיג רווח כספי בזמן קצר, פעולתו התאפיינה בהעדר גבולות פנימיים בשיקול דעת לקוי וקושי בזיהוי מצבי סיכון.

לדעת שירות המבחן ההליך הפלילי והליך המעצר, מהווים עבור הנאשם גורם הרתעה, הנאשם השתלב בהליך טיפולי במסגרת שב"ס ומביע נכונות להמשיך ולהשתלב במסגרת טיפולית זו, על מנת לקבל כלים מעשיים לניהול אורח חיים נורמטיבי ותקין בעתיד.

שירות המבחן הגיע למסקנה כי לא ניתן לשלול קיומה של רמת סיכון להישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד מצד הנאשם ומצא לנכון להמליץ על הטלת ענישה קונקרטיה, אשר תציב לנאשם גבול למעשיו. שירות המבחן ציין כי במידה ויוטל על הנאשם עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, מומלץ לגורמים הרלוונטיים בשב"ס לשקול אפשרות שילוב הנאשם בהליך טיפולי מתאים.

ביום 30/3/23 נשמעו בפני טיעוני הצדדים לעניין העונש, המאשימה עתרה במסגרת טיעוניה לקביעת מתחם ענישה נפרד ביחס לכל אחד מפרטי האישום שכן לעמדתה מדובר בשני אירועים שונים בזמן ובמקום שנדרשה להם היערכות שונה ומיוחדת, ואין בסמיכות הזמנים, בלבד, כדי לקבוע שיש לראותם כאירוע אחד ועל כן לעמדתה מתחם העונש ההולם למעשי העבירות ביחס לכל אירוע נע בין 14-24 חודשי מאסר. עם זאת, ציינה המאשימה כי במידה ובית המשפט יקבע כי יש לראות את שני האירועים כחוסים תחת מתחם ענישה אחד, הרי שיש לקבוע מתחם ענישה שנע בין 25-40 חודשי מאסר, ובענייננו יש למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של המתחם, לצד הטלת ענישה הצופה פני עתיד, קנס וחילוט רכב טיוטה מ.ר. 3759974.

המאשימה הפנתה את בית המשפט לנסיבות המקרים, לחומרם, לערכים החברתיים שנפגעו, לעמדת שירות המבחן, ולפסיקה הנהוגה.

מנגד, ב"כ הנאשם ביקש להדגיש במסגרת טיעונו כי מרשו עצור מזה כ- 5 חודשים, זהו מעצרו הראשון, וידוע שתנאי המעצר קשים הם. הנאשם הודה, לקח אחריות מלאה על מעשיו, חסך זמן שיפוטי יקר, הביע צער וחרטה כנים על

מעורבותו באירוע, והתסקיר שהוגש בעניינו בהחלט מתייחס למכלול נסיבותיו השונות והמיוחדות ובמיוחד לרצונו של הנאשם להשתלב בהליך טיפולי מתאים ולקבל את העזרה המתאימה לצורך שיקומו.

נטען כי, אכן הנאשם שגה בבחירתו ובהחלטתו לשתף פעולה עם המעורב הנוסף, הוא נכנע ללחצים חברתיים ומבין היום את משמעות בחירתו המוטעית. ב"כ הנאשם, הציג מסמכים רפואיים, שסומנו נ/1.

באשר למתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם, טען בא כוחו כי במקרה זה המתחם הראוי נע בין 6-12 חודשי מאסר לצד ענישה הצופה פני עתיד, והפנה את בית המשפט לפסיקה מתאימה.

הנאשם ביקש לומר אף הוא את דברו, הביע צער וחרטה על מעשיו, חזר על כך שאכן עשה טעות והוא מבין היום שהמקום בו הוא נמצא אינו מקומו הטבעי, ביקש מבית המשפט לקבל הזדמנות נוספת להתחיל את חייו וזאת לאחר שלמד מהטעות שעשה.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו40ה' לחוק.

בעניינו, הנאשם הורשע בשתי עבירות של גניבת רכב וקשירת קשר לביצוע פשע, וזאת בהיותו מבצע בצוותא יחד עם אחר, וזאת מתוקף שני אירועים שונים ונפרדים, האחד מיום 19/10/22 והשני מיום 22/10/22.

אין צורך להכביר מילים אודות חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, שכן במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של זכותו של הפרט ושמירה על רכושו וקניינו, זכותו של הפרט, לחיות בביטחון ובידיעה שרכושו הפרטי לא יפגע.

כפי שנכתב בע"פ (חי') 36024-05-20 עומר דקה נ' מדינת ישראל, "אדגיש כי עבירות הרכוש ובעיקר עבירות גניבת רכב, הפכו למכת מדינה שפגיעתן בציבור, ברכושו, בביטחונו האישי והכלכלי הינה קשה"

ודי אם אפנה בעניין זה גם לע"פ 11194/05 אבו סבית נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 15.5.06):

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור...כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך"

לטעמי, הגם שכתב האישום מורכב משני פרטי אישום המגלמים שני אירועים שאירעו במועדים שונים אך סמוכים זה לזה, יש לראות בשני אירועים אלה כמסכת אירועים אחת, שכן הנאשם ושותפו, קשרו קשר לביצוע העבירות תוך תכנון מוקדם ומוקפד ובמטרה משותפת אחת. על כן אני סבור שבנסיבות העניין, יש לקבוע מתחם ענישה אחד אשר יהיה בו כדי לשקף את היקף האירועים, את תכנונם ואת ביצועם בצוותא. לעניין זה - גישת הקשר ההדוק, ראו ע"פ 5643/14 אהמד עיסא נ' מדינת ישראל, שם נקבע כדלהלן: "יישומו של מבחן "הקשר ההדוק" שנקבע בעניין ג'אבר על הערעורים שלפנינו מעלה, כי למצער נכון היה לסווג חלק מן העבירות בהן הורשעו כל אחד מהמערערים כ"אירוע אחד", ויתכן שאף את כולן. בנדון דידן, מתארים כתבי האישום המתוקנים תכנית עבריינית שהתרחשה במשך כשלושה חודשים, במסגרתה ביצעו המערערים (כל אחד וחלקו הוא) עבירות שונות בנשק עבור בצע כסף. תכנית זו אמנם כללה מעשים שונים, אך אין בכך כדי להגדיר כל אחד מהם כ"אירוע" נפרד בפני עצמו, ודומה כי יש ממש בטענת המערערים כי מדובר במסכת עבריינית אחת, וכי מתקיים בין העבירות קשר ענייני ברור. יוזכר, כי חלק מן האישומים השונים מתייחסים לעבירות דומות שהתבצעו באותם ימים ובין אותם נאשמים - על כן ברי, כי לא ניתן להגדירם כאירועים שונים כפי שקבע בית משפט קמא, ולקבוע בצד כל אחד מהם מתחם ענישה נפרד"

משכך, על פי הפסיקה הנוהגת, אני מוצא לנכון לקבוע כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 15-30 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

על שיקולי ענישה, עמד בהרחבה כב' בית המשפט העליון בע"פ 11699/05 סרפו נ' מ"י (23/6/08):

"מלאכת גזירת הדין קשה ומורכבת היא. היא מצריכה עריכת איזון עדין ורגיש בין שיקולי הענישה השונים, ובין נתוניו של הנאשם הקונקרטי והנסיבות שבהן נעברה העבירה, לבין שיקולי מדיניות מגוונים והצורך בהתוויית מדיניות עונשית ברורה שיש בה כדי לקדם ערכים חברתיים. מטבע הדברים, זהו אינו מדע מדויק, שהרי אין מקרה אחד זהה למשנהו, אין נאשם דומה לחברו וגם אם ניתן לעיתים להצביע על דמיון או קרבת-מה בין נסיבותיו של מקרה פלוני למקרה אלמוני, הרי שתמיד ימצא ייחוד ושוני בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובאופן שבו ראוי ליישם את השיקולים השונים על עניינו של אותו נאשם העומד בפני בית המשפט. בסופו של יום, וזאת אין לשכוח, גזירת העונש נעשית למידותיו של הנאשם הספציפי. עמד על הדברים בבהירות רבה, כדרכו, השופט (כתוארו אז) א' ברק בפרשה קודמת:

"ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבוננו של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול דעת, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979)....").

בענייננו, באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות אזקוף לזכותו של הנאשם את לקיחת אחריותו לעבירות של כתב האישום, את החיסכון בזמן השיפוטי היקר, את גילו ואת העובדה שהוא נעדר הרשעות קודמות כלשהן. כך גם אקח בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שאלה באו לביטוי בתסקיר שהוגש בעניינו מטעם שירות המבחן ובאסמכתאות שהוגשו מטעם בא כוחו סומנו נ/1.

הנאשם שבפני עתיד לרצות עונש מאסר ראשון, ובמצב שכזה יש לנקוט בגישה מידתית אשר הולמת את נסיבות המקרה לצד הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה שיזקפו לזכות הנאשם, על כן, אני מוצא לנכון למקם את עונשו של הנאשם ברף שמעט מעל הרף התחתון של מתחם הענישה הנ"ל וזאת תוך תקווה שהנאשם יפנים את חומרת מעשיו, ויבין כי במידה ויחזור לסורו בעתיד, תהיה צפויה לו תקופת מאסר ארוכה וממושכת.

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 18 חודשים אשר יחושב מיום מעצרו של הנאשם.
2. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר ריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על עבירה בה הורשע בהליך זה שבפני, או על כל עבירת רכוש אחרת מסוג פשע.
3. אני מורה על חילוט רכב טויוטה מ.ר. 3759974 וזאת לאחר שנוכחתי שהרכב סייע לנאשם בביצוע העבירות ולמעשה לא נשמעה התנגדות כלשהי מצד הנאשם ובא כוחו לעניין סנקציה זו.
4. בשל מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, מאחר ואכן התרשמתי שהעבירות בהן הורשע בוצעו על רקע מצוקה כלכלית, אני מוצא לנכון לחייב את הנאשם בתשלום קנס או פיצוי.

פרוטוקול זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, ג' סיוון תשפ"ג, 23 מאי 2023, בהעדר הצדדים.